

001	66	76	67	96	96	63	69	58	75	62	72	69	63	13	13	7	4	0	
100	98	96	94	92	90	85	80	70	60	55	50	45	40	30	20	15	10	8	6

PÄIVÄSTÄ TOISEEN

Liian usein kauppa rohmuaa leijonaosan voitosta suhteessa viljelijään. **TARA BLAIR, OREGON**

Oregonilaisten lähituottajien Elizabeth Hayesin ja Tara Blairin yrityksen liikevaihto tuplaantui vuonna 2012.

Lähiruoka kasvattaa suosiotaan Oregonissa

Lähialueiden viljelijät asettivat tuotteensa näytteille Good Earth -messutapahtumassa Eugenessa. Lähiruoka-ajattelu on nousussa Yhdysvaltain ”Northwestissä”, maan länsirannikon pohjoisosissa.

OREGON, USA
Oregonin osavaltiossa kuluttajat ovat entistä valikoivampia sen suhteen, mistä ruoka ostetaan. Paikalliset tuottajat hyöttyvät tästä, sillä lähiruokaa suositaan.

Junction Cityssä Oregonissa sijaitseva Camas Country Mill tuottaa jauhoja, viljaa, palkoja, rehua ja hunajaa. Yrityksessä työskentelevät **Elizabeth Hayes** ja **Tara Blair** esittelivät tuotteitaan Eugeneen Good Earth -messuilla.

Camas Country Mill on nuori, kolme vuotta vanha pienyritys. Naisten mukaan lähiruoka-ajattelu on kasvattanut tasaisesti suosiotaan 2000-luvun aikana. ”Ehkäpä talouden jatkuvat myrskyt ovat saaneet ihmiset

ajattelemaan joitain asioita uudelleen. Näkisin, että täällä Northwestissä tapahtuu liikettä takaisin pienemmän mittakaavan lähituotantoon”, Hayes pohtii.

Lähituotanto ekologisempaa
Elizabeth Hayesin mielestä yhdysvaltalainen maatalous nyky-muodossaan on pääsääntöisesti liian teollista. Yksiköt ovat suuria ja tuotantoketju on rakennettu vientiä silmällä pitäen. ”Tuotanto on bulkkia ja ruokaa siirrellään valtavien etäisyyksien päähän. Pienissä yksiköissä ja lähellä tapahtuva tuotanto on ekologisempi vaihtoehto. Lisäksi lähiruoka on laadukkaampaa ja paremman

makuista”, Hayes toteaa. ”Pientuotanto on yleistynyt Oregonin maaseutualueilla. Portlandin ja Eugeneen kaupungissa ihmiset ostavat mielellään tuotteitamme, kun tietävät, mistä ne ovat peräisin”, Tara Blair sanoo.

Oregonissa maanviljelys kannattaa
Camas Country Mill tuplasi liikevaihtonsa vuonna 2012. Lähituotanto on kannattavaa, eikä ylimitoitettu byrokratia rasita oregonilaisia pientuottajia. ”Byrokratia ei ole todellinen este, vaikka toki liiketoiminta teettää myös paperitöitä. Suurin haaste aloittelevalle tuottajalle on raha. Mutta kun tuotannon saa kerran käyntiin, on ruuan-tuotanto kannattavaa bisnestä. Vaihtoehtoiset tuotantotavat ovat nousussa”, Hayes mieltii. Hayes ja Blair kritisoivat kuitenkin kaupan toimintaa osavaltiossa. ”Liian usein kauppa rohmuaa leijonaosan voitosta suhteessa viljelijään”, Blair summaa.

JUKKA KOIVULA

Good Earth -tapahtuman yksi osasto käsitteli kierrätystä. Kuvan eläin on rakennettu Tyyneestämerestä Oregonin rannikolle huuhtoutuneesta muovijätteestä.

Kuluttajat ja tuottajat kohtasivat

Eugenessa 18.–20. tammikuuta järjestetyssä Good Earth - home, garden & living -tapahtumassa kuluttajat pääsivät tutustumaan alueen viljelijöiden ja viinitilallisten tuotteisiin.

Keskeisinä teemoina viikonlopun mittaisessa tapahtumassa olivat paikallisuus ja ekologi-suus.

Ruoka- ja viiniständien lisäksi paikan päällä esiteltiin viherrakentamiseen liittyvää uusinta teknologiaa, puutarhanhoitoa, kierrätystä sekä sisustusta.

”On mahtavaa, että Eugene-ssa ja eri puolilla Oregonia järjestetään paljon tapahtumia, joissa paikalliset viljelijät voivat myydä tuotteitaan kuluttajille. Myös myynti suoraan tiloilta on yleistymässä”, toteaa Eugeneen lähistöllä sijaitsevassa Junction Cityssä asuva pienviljelijä **Tara Blair**.

JUKKA KOIVULA

Vuoden retkikohdetta voi nyt äänestää

Vuoden retkikohde 2013 -kilpailun finaaliissa kilpailee parhaillaan kymmenen kohdetta. Retkikohde valitaan yleisöäänestysellä osoitteessa www.goexpo.fi. Tämän vuoden kilpailuteema- na ovat monitoimikohteet.

Vuoden retkikohteeksi etsi- tään paikkaa, jossa voi harrastaa minä vuodenaikana hyvnsä vähintään kahta retkeilymuotoa, esimerkiksi hiihtää, lumiken- källä, luistella, meloa, pyöräillä, patikoida, ratsastaa tai kulkea koiravaljakolla.

Finaaliissa ovat seuraavat: Evo, Hämeenkan- gas ja Jämi, Koli, Nuuk- sio, Oulangan kansallis- puisto, Ounasvaara, Ruotsinkylä Tuusulasta, Korvatunturin Maa Savukoskelta, Teijo ja Vierumä- ki.

Kilpailuun tuli ehdotuksia tuli yli 70 henkilöltä, ja ehdotettuja

kohteita oli yli 40. Retkeilyalan ammattilaisista koostuva raati valitsi kymmenen finalistia. Raa- ti huomioi valinnassa muun mu- assa kohteen saavutettavuuden, maaston asettamat vaatimukset, taukopaikat ja tarjolla olevat palvelut.

Nettisivuilta www.goexpo.fi löytyy esittely jokaisesta fina- listikohteesta sekä linkki äanes- tyslomakkeelle. Äänestys netissä päättyy sunnuntaina 17.2. Tulos julkistetaan Retki-messujen ava- jaispäivänä 8.3.

Vuoden retkikohde -kilpailul- la pyritään edistämään retkeilyn ja retkeilykohteiden tunnettuut- ta sekä löytämään uusia, kiinnos- tavia kohteita.

Viime vuoden teema oli perhe- retkeily, ja tittelin voitti Repove- den kansallispuisto.

MT

Lintuja bongataan viikonvaihteessa

Ensi viikonloppuna 26.–27. tam- mikuuta tarkkaillaan jo kahdek- satta kertaa kotipihojen lintuja Pihabongaus-tapahtumassa. Havaintoja voi tehdä tunnin ajan kumpana päivänä tahansa itse valitsemanaan ajanjaksona.

Pihabongaukseen voi osallis- tua kuka tahansa. Pihabongaus ei ole kilpailu, joten havaittujen lintujen määrä ei ole ratkaise- vaa.

Tunnin aikana on tarkoitus tunnistaa havaitut lintulajit ja laskea enimmillään samaan aikaan näkyvillä olevien yksi- löiden määrä.

Tunnistetut lajit ja niiden maksimimäärät ilmoitetaan joko verkossa osoitteessa www.birdlife.fi olevalla lomakkeel- la tai postikortilla osoitteella BirdLife Suomi, Annankatu 29 A 16, 00100 Helsinki.

Postikortissa pitää lintuha- vaintojen lisäksi olla havain- noitsijan nimi, osoite ja havain- topaikan osoite, havainnointi- ajankohta ja havainnoitsijoiden määrä.

Pihabongauksella halutaan kannustaa ihmisiä tarkkaile- maan talvisia lintulaudan ja

kotipihan lintuja sekä kiinnos- tumaan lähiluonnosta. Samal- la kerätään arvokasta tietoa maamme talvisesta linnustosta. Pihabongauksen suojelijana toimii tasavallan presidentin puoliso Jenni Haukio.

Pihabongaus on järjestetty Suomessa tammikuun viimei- senä viikonloppuna vuodesta 2006. Viime vuonna yli 15 000 ihmistä tarkkaili lintuja noin 11 000 pihalla. Yhteensä lintuja nähtiin satojatuhan- sia yksilöitä.

Kaikkiaan havaittiin 95 lin- tulajia. Runsaimmat lajit olivat kehtasirkku, talitiainen, sinitiai- nen ja pikkuvarpunen. Näiden osuus oli yli puolet kaikista ha- vaituista lintuyksilöistä.

Malli Pihabongaukseen tulee Britanniasta, missä sikäläinen BirdLife on yli 30 vuoden ajan järjestänyt Big Garden Bird- watch -tapahtumaa, johon osallistuu nykyisin yli 500 000 ihmistä.

Säännöllisyyden ja suuren osallistujamäärän ansiosta ta- pahtuman avulla on saatu myös hyödyllistä tietoa monien lintu- lajien kannanvaihteluista.

MT

MT:N ARKISTO

Varpuset vierailevat mielellään ruokintapaikoilla.

KIRJA

Intialainen yksityis- etsivä ratkoo rikoksia viihdyttävästi

Enpä olisi uskonut ensimmäisiä sivuja lukiessani, että ihastun tähän **Tarquin Hallin** (s. 1969) dekkariin, joka kuulemma aloit- taa kokonaisen sarjan. Luenhan rikosromaneja harvoin ja viih- dettä satunnaisesti.

Vish Puri ja Kadonneen palve- lijattaren tapaus on nimenomaan viihdettä. Delhiläisen salapolii- sin länsimaisiksi esikuviksi voi ajatella Sherlock Holmesin ja Hercule Poirotin. Intia tarjoaa seikkailuun eksoottiset puitteet.

Vish Puri on Mitä yksityisim- mät etsivät Oy:n sympaattinen toimitusjohtaja, joka rakastaa rasvaisia ruokia, vaikka vaimo ja lääkäri ne häneltä kieltävät.

Eniten häntä työllistävät jär- jestetyt avioliitot: hän selvittää morsian- ja sulhaskandidaattien taustoja. Vaimon lisäksi hänestä kantaa huolta äiti, joka itsepäisesi- ti sotkeutuu poikansa elämään.

Haastavan tehtävän Puri saa, kun arvostettu tuomari pida- ttaan kadonneen palvelijattaren- sa murhasta.

Puri liikkuu värikkäine apu- joukkoineen nyky-Intian kai- kissa yhteiskuntaluokissa. Vas-

tuksia riittää, sillä oikeuslaitos on lahjottavissa ja yksin Delhin liikenteessä kuolee 300 ihmistä vuorokaudessa. Ikivanhoilla pe- rinteilä on vankka jalansija.

Syntyyään englantilainen kirjailija-toimittaja Tarquin Hall ja hänen puoliksi intialainen vaimonsa asuvat New Delhissä. Ehkä tekijän tausta auttaa hän- tä kertomaan tapahtumat sil- lä tavoin, että länsimainen lukija viehättyy. Merkkillisiä, enna- koimattomia tapauksia ja ihmis- kohtaloita riittää.

Alussa intialaisten sanontojen runsaus katkoi lukemista ärs- yttävästi, kun merkitykset piti katsoa kirjan lopun sanastosta. Myöhemmin se harmi väheni.

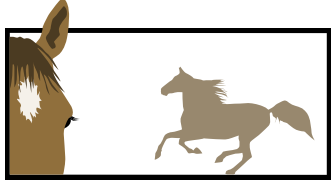
Lukukokemuksen hyväntuu- lisuudesta huolimatta mielessä pyöri hiljakkoin uutisoitu järkyt- tävä raiskaustapaus. Sen voi hy- vin sijoittaa taustalla kohisevaan yhteiskuntaan.

ANELMA JÄRVENPÄÄ-SUMMANEN

Tarquin Hall: Vish Puri & Kadonneen palvelijattaren tapaus. Suom. Tero Valkoinen. 360 sivua. Gummerus.

EILA KUJALA

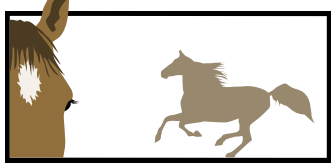
Pori

vösarkaa. Liinu sei- soi jo jyrä pe- rässään odottamassa vuoroaan. Ensio pyysi kokeilemaan. Tein muutaman kierroksen Ension kattellessa. Lopetettuani hän sanoi, että jos minulla ei olisi koulua, voisin samoin tein jyrä- tä koko vaimion.

Juoksin kysymään asiaa äi- diltä ja hän antoi kuin antoi- kin luvan olla pois koulusta. Opet- tajakin lupasi, kun vaimoin kyllä saavani muut myöhemmin kiinni.

Niin minä sitten istuin kaksi aurinkoista päivää jyrän päällä Liinun kaverin mullan pöl- lytyssä ja västäräkkien lennel- lessä kylvöksellä. Olimme jo niin tottuneet toisiimme, että hevonen luotti minuun ja totteli pientäkin suitsien liikettä.

Syksymmällä olin paimen- tamassa lehmii sukulaisten kytövainiolla, kun Ensio tuli kysymään, haluaisinko joskus ottaa Liinun mukaani paimen- neen syömään äpärettä. Poskeni karahivat mielihyvystä punai- seksi, ja sovimme, että veisin Liinun seuraavana sunnuntaina. Kouluviikko tuntui pitkältä, eivätkä ajatukseni tahtoneet py- syä opetettavassa asiassa. Vi- hdoin odotettu sunnuntiaamu koitti. Hain Liinun sillä aikaa kun äiti laski lehmät navetasta.

Ension ja Annan talo valmistui elonkorjuun aikaan, ja he muut- tivat tien toiselle puolen. Olin yhdeksän vanha, enkä muista tuosta ajasta paljon muuta kuin hevoset. Rauku oli nimensä mu- kaisesti nuori ja raisu, Liinu taas oli oikea unelmahevonen. Se oli hyvin vaaalea ja sen silmät olivat erityisen kauniit ja lempeäkat- seiset.

Ension hevoshaka sijaitsi ai- van meidän lammashakamme vieressä. Minulla oli tapana päi- vän mittaan kerätä leivänpaloja taskun pohjalle. Illalla sitten hiivin hevoshaan aidan vierelle hevosia syöttämään.

Liinu oppi pian odottamaan tuloani ja juoksi hirtahtaen vastaan. Sen huolet kutittivat kämmenpohjaa sen hamutessa leivänpaloja suuhunsa. Ension kyntöä istuin katsele- massa pellowpientareella. Hän kulki kädet auran sarvilla ja suitset kaulalla.

Kerran hän pyysi minua ko- keilemaan. Hän neuvoi pitele- mään suitsia höllästi. Hevoset kuulemma osasivat kulkea suoraan. Tein työtä tarkkana ja hartaan hiljaisuuden vallitessa. Viilloksesta tulikin ihmeen suo- ra.

Kun ensimmäinen pelto saa- tiin kynnökselle, kehui Ensio minua kunnon hevostmieheksi.

Noiden sanojen jälkeen olisin voinut jatkaa työtä miten pit- kään tahansa.

Kevään kylvötöiden aikaan satuin paikalle, kun Ensio oli lopettelemassa viimeistä kyl-